

In de kleur van de zon

Een boek vol Caribische verhalen

*Samengesteld door
Milouska Meulens & Floor Tinga*

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

Een nacht in Suriname

‘Xav, kom even!’ roept oom Leroy.

‘Wat?’ roept Xavier. Hij zit op de veranda boven, onderuitgezakt op de bank voor de tv. Bijjjjna wint hij deze race.

‘Wat wie?’ antwoordt oom Leroy vanuit de tuin.

‘Wat, oom,’ zucht Xavier.

‘Kom even dan.’

‘Ja, ja, ik kom.’ Xavier gooit zijn controller op de bank – door de afleiding was hij zijn koppositie toch al kwijt. Hij loopt de trap van de veranda af, naar de plek waar zijn oom op zijn hurken zit, waar de tuin overloopt in het bos.

‘Kijk,’ zegt oom Leroy, wijzend naar een dier dat voor zijn neus op de grond zit.

‘Een... pad,’ zegt Xavier aarzelend, zonder dichterbij te komen.

‘Juist!’ antwoordt oom Leroy enthousiast. ‘Dit is de *Pipa pipa*, de Surinaamse pad. Ik dacht, die móét je gezien hebben.’

Xavier kijkt aandachtig naar het kleine beest. Het ziet er best gek uit. Op zich niet heel anders dan een pad die hij in Nederland tegen zou kunnen komen, maar op de rug zitten rare witte bultjes. Een pad met een puistenkop. Getsie.

‘O, oké, wat zijn die puistjes?’ vraagt Xavier.

‘Nou! Leuk dat je het vraagt,’ gaat oom Leroy opgewekt

verder. ‘Dat zijn de eitjes! De *Pipa pipa* beschermt haar eitjes door ze op haar rug te dragen.’

Oké, eitjes zijn wel beter dan puistjes... maar we hebben het wel over een pad. En Xaviers race ligt nog op hem te wachten.

Maar zijn oom is nog niet uitgepraat. ‘Ik maak me zorgen. Door de droogte is er niet genoeg water om in te paren. Dan

kunnen de eitjes niet bevrucht worden. Ik hoop dat het haar lukt.'

'Awww,' zegt Xavier terwijl hij alvast een paar stappen achteruit zet. 'Ik eh, heb binnen wat laten liggen... Huiswerk. Dat ga ik even afmaken.' Voor oom Leroy kan antwoorden is hij alweer halverwege de trap.

Later die avond ligt Xavier mokkend in bed. Toen zijn oom erachter kwam dat hij helemaal geen huiswerk mee had, heeft hij zijn spelcomputer afgepakt en de wifi uitgezet. Nadat Xavier zijn moeder een sms stuurde om hierover te klagen (dat dat nog kan, zo'n prehistorisch communicatiemiddel!) kreeg hij alleen een kort sms'je terug: *kies yu mooi*. Oftewel: lekker voor je. Zij is vast degene die zijn huiswerkleugen had doorzien.

mamaaaa

Geniet van de natuur! Tot snel xxx

Zijn moeder is in de hoofdstad, Paramaribo, om tante Joyce te helpen met het plannen van haar bruiloft. Tot die tijd zou Xavier maar in de weg lopen. Dus heeft zijn moeder bedacht dat hij zich nuttig zou kunnen maken door oom Leroy in het binnenland te 'helpen' met zijn onderzoek... naar kikkers. Pfff.

Nu ligt Xavier in het donker op een hard matras en voelt zijn lichaam alsof het niet van hem is. Alsof zijn echte lijf nu lekker in Nederland beweegt door het frisse novemberweer. Laarzen in de krakende dode bladeren, een hemel die helemaal grijs is, vol wolken om voorbij te zien glijden. Zelfs de gure tegenwind mist hij.

In dit Surinaamse bed is zijn lijf klam, en warm en koud

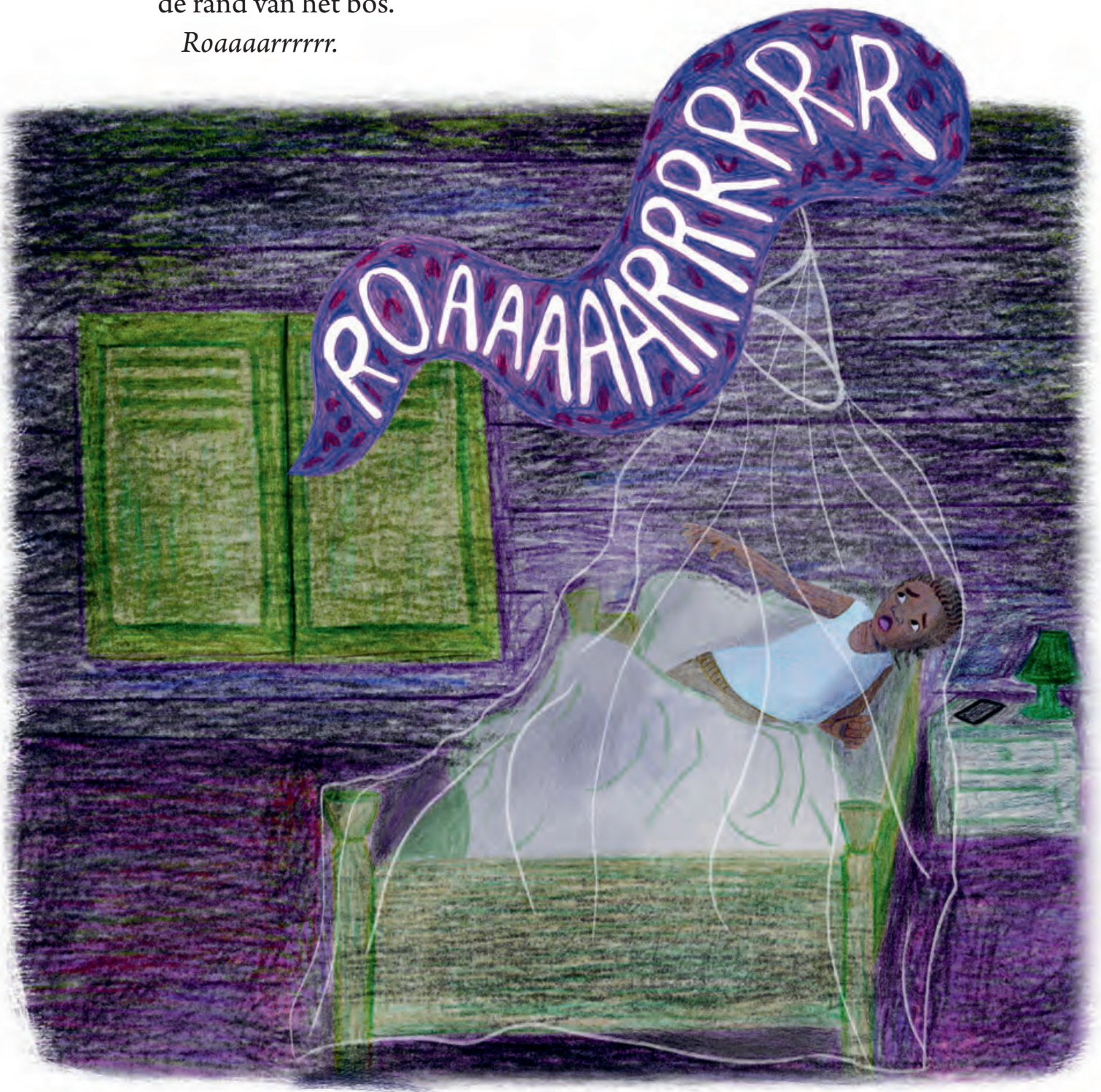
tegelijk. Zweten in bed, ventilator aan, koude rillingen. Vechten om onder de klamboe uit te komen. Ventilator weer uit en terug bij af. Misschien dan raam open, gordijn dicht? Terug onder de klamboe.

Xavier knijpt zijn ogen dicht en probeert te slapen. Buiten is het stil, op het gekraak van krekels na.

Rrrrrrrrrrr.

Wat was dat? Het geronk van een motor? Best gek, hier aan de rand van het bos.

Roaaaarrrrrr.

Nee! Een beest. En niet zomaar eentje. Het geluid klinkt als geribbeld hout dat over elkaar rolt. Maar dan harder, venijniger en véél enger. Het klinkt als een grote kat. Gelukkig zijn er in Suriname geen leeuwen of zo.

Maar wacht,

WEL JAGUARS.

‘OOM LEROY!’ brult Xavier. Hij vliegt zijn bed uit. Op de tast vindt hij zijn weg naar de kamer van oom Leroy, aan het einde van de gang. Zonder te kloppen opent hij de deur. ‘Oom!! Een jaguar, een jaguar!’

‘Een wat?’ broemt oom Leroy. ‘Hoe laat is het?’ Hij graait naar zijn telefoon op het nachtkastje. Zijn gezicht licht op door het felle beeldscherm en hij knijpt zijn ogen gauw weer dicht. ‘Eén uur! Jongen, ga slapen! Het is maar een kikker.’

‘Een kikker?!’

‘Kikkers kunnen klinken als jaguars, dat heb ik je toch al eens verteld?’ gaat oom Leroy verder.

Xavier beweegt zijn hand maar weer weg van de lichtknop. ‘Maar het klonk echt als een jaguar, oom Leroy,’ zegt hij.

‘Jaguars brullen alleen ’s nachts in het paarseizoen,’ broemt oom Leroy, ‘in de grote regentijd.’

‘Oké,’ zegt Xavier aarzelend, ‘en wanneer is die regentijd dan?’

‘Van november tot april.’

‘Maar oom Leroy!’ roept Xavier. ‘Het ís november.’

‘Xavier Pinas. Ga. Naar. Bed!’

Zijn oom gelooft hem niet. Wie zou hem dan wel geloven? Oké, misschien zijn ze niet in gevaar. Het klonk niet alsof die jaguar in de tuin stond. Maar dat zou wel een vet verhaal zijn om te vertellen op school.

Xavier ziet het al voor zich. ‘Hoe was je vakantie?’ ‘O niet slecht, ik heb een jaguar gespot.’ Allemaal open monden op het schoolplein.

Zonder bewijs wordt dat niet makkelijk. Want stel dat ze hem niet geloven... Dat zou pas een afgang zijn. Nee, hij moet bewijsmateriaal verzamelen. Xavier pakt zijn telefoon en opent de recorder-app. Op zijn blote voeten loopt hij naar de voordeur. Het is pikdonker, maar met het licht van zijn telefoon vindt hij de hangmat op de veranda. Hij gaat erin zitten en zet zijn microfoon aan. Dankzij het zachte briesje is het hier lekkerder dan binnen. Misschien kan hij gewoon even blijven liggen?

Een paar uur later wordt Xavier wakker van het zonlicht. Alles om hem heen is groen. Hij grijpt naar zijn telefoon en valt bijna uit de hangmat van schrik. De telefoon is kneiterheet!

Hij tikt snel de microfoon uit. Zeven uur aan jungle- en snurkgeluiden.

Oeps. Xavier kijkt naar de lijntjes die op en neer dansen en schuift door het audiobestand. Tjirpende krekels, gesnurk. Tegen het einde steeds meer vogels en... Daar, een piek! Afspelen. Yes. Dit is hem.

‘Oom Leroy, luister eens,’ zegt Xavier triomfantelijk tijdens het ontbijt.

Oom Leroy zit tegenover hem. De onderbroken nachtrust heeft hem geen goed gedaan. Hij schuift een stuk brood in

zijn mond met samengeknepen ogen. ‘A boeng,’ mompelt hij.

‘Hoe noemt u dit?’ Xavier speelt het geluidsfragment af.

‘*Trachycephalus resinifictrix*,’ antwoordt oom Leroy na een seconde, en hij neemt nog een hap.

‘Wablief?’

‘De melkkikker,’ zegt oom Leroy. ‘Die klinkt net als een jagu-’

Het geluid verandert. Minder raspand, eerder grommend. Als een kat die een haarbal probeert uit te spugen. Xavier kijkt gespannen naar zijn oom.

‘*Wan tigri*,’ mompelt oom Leroy, zijn ogen nu wijdopen.

‘Een tijger?!’ Xavier leunt voorover. ‘Heb je die ook in Suriname?’

‘Wacht, Xav, heb jij dit opgenomen?’

‘Eh ja, vannacht. Vanaf de veranda.’

Oom Leroy kijkt hem verwonderd aan. ‘Xav, jongen. Dit is... Dit zou niet mogelijk moeten zijn. Maar... ik hoor inderdaad een jaguar.’

‘Echt?!’ roept Xavier.

‘Ja, echt!’ Oom Leroy pakt de telefoon van Xavier. ‘Dit is de lokroep van de jaguar.’

Xavier leunt achterover in zijn stoel. ‘Schoolpleinroem, *here I come!*’